

[Carsten Raft.]

ordret citat. Så kan det ikke være så ganske overflødigt, at der er stillet et sådant forslag, og det er meget naturligt, at det danner grundlag for drøftelser sammen med ministerens forslag, som iøvrigt er en konsekvens af, at venstres forslag i sin tid blev lagt på bordet.

Men iøvrigt er situationen jo den samme som sidste år. Vi står, som jeg siger, i den mærkelige situation, at en ordfører for socialdemokratiet synes egentlig at udtale sig til fordel for afskaffelse af erhvervsskatten. Nu må vi se, hvad resultat vi så kan få ud af udvalgsforhandlingerne. Ministeren er nu kommet med det forslag, hvis principper han skitserede allerede under forhandlingen i fjor, og det er jo klart, at det er noget, man kun kan være tilfreds med at få gennemført, hvis dette kan opnås, men formålet må for vort vedkommende være — og jeg kan ganske roligt henvise til mine udtalelser fra sidste behandling — at få erhvervsskatten afskaffet som forældet og utidssvarende og helt ude af kontakt med de nuværende forhold. Disse skattely, der dengang var, eksisterer slet ikke mere, særlig hvis man tager i betragtning også ejendomsbeskatningen, som er meget hård i omegnen. Omegnskommunerne, der jo var skattely, hvor der ikke var et kommunalt initiativ, er nu de kommuner, der har de hårdeste byrder, kommuner, som siden 1911 har fået deres indbyggerantal 3-doblet, 8-doblet, 12-doblet, 15-doblet, bl. a. med de arbejdere, som man motiverer erhvervsskatten med, og som tidligere faldt erhvervskommunen, men nu falder omegnskommunerne til byrde gennem de sociale udgifter, der måtte opstå. Hertil kommer, at hele den betragtning, som den højtærede minister gang på gang vender tilbage til, om nogle store erhvervsfolk, der tjener betydelige summer på bedrifter inde i hovedstaden, intet som helst har at gøre med folk, som ligger lige over sygekassegrænsen. Det er muligt, at der er et problem med nogle meget store indtægter på erhvervsbedrifter i hovedstaden, men det har ikke nogen som helst relation til folk i en indtægtsklasse på 8 000 kr. eller så og en erhvervsindtægtsklasse af 5 000 kr. fra erhvervskommunen. Derfor er hele denne institution urimelig. Det er ikke muligt at opretholde den med en rimelig motivering. Vi har altså den socialdemokratiske ordførers indstilling dertil, og på det grundlag må vi da gå i lag med at fortsætte det arbejde, som vi begyndte i foråret.

Skytte: Loven af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen var efter min mening i sine paragraffer om erhvervsbeskatning udtryk for større retfærdighed kommunerne imellem, end de til da gældende love har været, og selvom der dengang var uenighed om enkeltheder, var der ikke uenighed om, at disse ændringer burde gennemføres. Det kan vel nu bagefter siges, at indtægtsgrænsen for erhvervsskattepligt blev sat noget lavt, idet man efter loven skulle betale skat til erhvervskommunen, hvis man i denne kommune havde tjent 1 000 kr. og den samlede skattepligtige indkomst androg mindst 3 000 kr. I det oprindelige forslag havde den daværende indenrigsminister, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, foreslået grænsen for den samlede skattepligtige indkomst sat til 5 000 kr. Når den blev nedsat til 3 000 kr., skyldtes det hensynet til byerne, i det hele taget hensynet til de modstridende interesser, der jo er i denne sag.

Erhvervsskatten svares ret naturligt af beboere i randkommunerne om byerne, idet fabrikker og andre store erhvervs virksomheder har en tilbøjelighed til at samles i byerne og ofte må hente deres arbejdskraft udefra. Det er da ganske naturligt, at byerne har interesse i at bevare erhvervsskatten, endda med ret lave indtægtsgrænser. Omvendt vil den anden part — og det er væsentlig kommunerne med bymæssig bebyggelse — være interesseret i, at skatten bliver hjemme i kommunen. Så er der endelig af kommuner tilbage en tredje part, som hverken får eller betaler erhvervsskat af næneværdig betydning og derfor ikke er synderlig interesseret i hele spørgsmålet.

Opgaven for en lov om erhvervsskat må da blive såvidt muligt at dele sol og vind lige mellem bykommunerne, som får skatten, og oplandskommunerne, som betaler den. Samtidig må man sørge for, at man i spørgsmålet om fordeling af byrderne kommunerne imellem ikke glemmer hensynet til den enkelte skatteyder. I byernes omegnskommuner, der som regel er i stærk vækst, må kommunerne sørge for anlæg af veje, for socialvæsenet, for skolevæsenet, og de må ofte yde støtte til byggeri; beboerne må selv sørge for gas- og vandværker, ligesom de har en daglig udgift til at komme ind til deres arbejdspladser, hvadenten transporten foregår pr. cykle, bil eller bane, og her må vi huske, at med den boligmangel, der er i øjeblikket, kan folk ikke få lejlighed i erhvervskommunen,